

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27.05.1965, sp. zn. 7 Co 208/65, ECLI:CZ:KSUL:1965:7.CO.208.1965.1

Číslo: 20/1966

Právní věta: Z hlediska ustanovení § 95 odst. 2 o. z. je zcela nerozhodné, zda právo na bolestné bylo pravomocným rozhodnutím soudu přiznáno či nikoliv.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 27.05.1965

Spisová značka: 7 Co 208/65

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Náhrada škody

Předpisy: 99/1963 Sb. § 268 40/1964 Sb. § 95

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud v Lounech zamítl návrh povinného na zastavení výkonu rozhodnutí podle § 268 písm. g) o. s. ř. Usoudil, že nárok na náhradu bolestného a za ztížení společenského uplatnění, vymáhaný ve vykonávacím řízení, úmrtím oprávněné (věřitelky) nezanikl, nýbrž že toto právo přešlo na dědičku, která je také oprávněna je vymáhat. Podle názoru okresního soudu zanikne ve smyslu § 95 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb. právo na bolestné jen v tom případě, nebyl-li takový nárok dosud právoplatně před smrtí věřitele přiznán.

Krajský soud v Ústí nad Labem změnil rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že výkon rozhodnutí, nařízený usnesením okresního soudu v Lounech, zastavil.

Z odůvodnění:

Jde v podstatě o výklad ustanovení § 95 odst. 2 zák. č. 40/1964 Sb. Toto ustanovení stanoví obecně, že smrtí věřitele zanikne právo, bylo-li plnění omezeno jen na jeho osobu. Podle důvodové zprávy jde tu o výjimku ze zásady, že pohledávka přechází na dědice zemřelého a tato výjimka se týká jen plnění, které je spjato s osobou věřitele. V uvedeném ustanovení se dále stanoví, že smrtí věřitele zanikne právo na bolestné a na náhradu za ztížení společenského uplatnění, takže ani toto právo na dědice nepřechází. Důvodová zpráva k tomu uvádí, že jestliže se právo na bolestné a na odškodnění za ztížení společenského uplatnění chápe jako zadostiučinění poskytované za bolesti, které utrpěl a za újmu, kterou má v dalším životě ve společenském uplatnění, pak na toto právo třeba nahlížet jako na právo spjaté s osobou poškozeného, které na dědice nepřechází.

Z hlediska ustanovení § 95 odst. 2 o. z. je zcela nerozhodné, zda právo na bolestné bylo pravomocným rozhodnutím soudu přiznáno, či nikoliv. Pravomocné rozhodnutí o určitém právu a tedy i o právo na bolestné nebrání tomu, aby toto právo později zaniklo z důvodů, že nastala některá skutečnost, s níž ustanovení hlavy sedmé, části první o. z. tento následek spojuje. V těchto ustanoveních stanoví zákon vedle plnění dluhu, které je nej přirozenějším a nejčastějším důvodem zániku práva, ještě několik dalších důvodů zániku práva (dohoda), nemožnost plnění, započtení atd.). Je-li pak předmětem práva plnění, které je spjato s osobou věřitele, je jedním z nich i smrt věřitele. Je přece nasnadě, že skutečnosti, s nimiž zákon spojuje zánik práva, mohou nastat jak před vydáním pravomocného soudního rozhodnutí o tomto právu, tak i později. Nastane-li některá skutečnost před zahájením řízení nebo během řízení, má to za následek zamítnutí žaloby, protože soud nemůže přiznat právo, které již zaniklo. Nastal-li zánik práva, resp. došlo-li ke skutečnosti, která způsobuje jeho zánik (smrt věřitele), po vydání pravomocného soudního rozhodnutí, jímž právo bylo přiznáno, pamatuje ustanovení § 268 odst. 1 písm. g) o. s. ř. právě na tyto případy. Tak je tomu i v souzené věci.

Nárok na bolestné by nezanikl smrtí poškozené jen v případě, jestliže by vznikl ještě za platnosti o. z. z roku 1950 a byl uplatněn do 1. 4. 1964 (§ 335 zák. č. 141/1950 Sb.).

Jsou proto splněny podmínky § 268 odst. 1 písm. g) o. s. ř.